

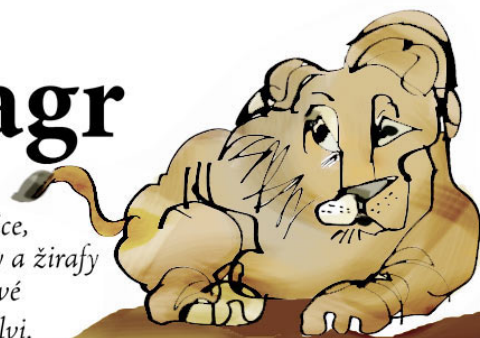
Čtení na dobrou noc

KAREL FRANCZYK LOEWEN

Lev a bagr

*Daleko v Africe, kde je hrozné horko,
kde skáčou po stromech místo veverka opice,
kde na loukách se pasou antilopy a gazely a žirafy
a zebry, a kde v řekách plavou krokodýlové
a taky broši, tak tam v té Africe žijí ještě lvi.*

**A právě tam bydlel i jeden takový veliký a silný lev
s krásnou hřívou,
který uměl strašlivě hlasitě řvát.
Asi takhle:**

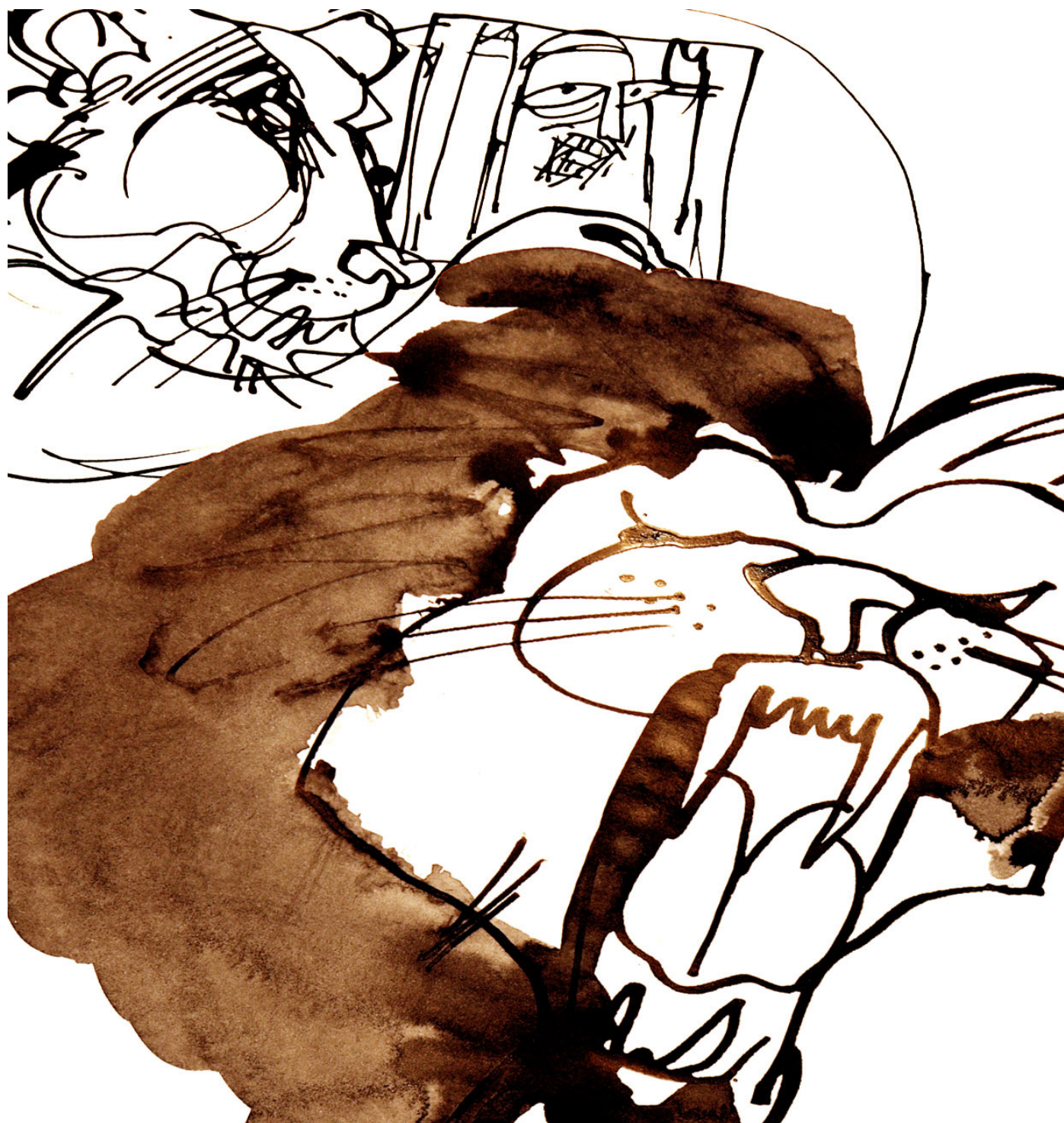
ÚÚÚÁÁÁ

anebo ještě víc.
Široko daleko žádný jiný lev
ani nikdo jiný neumil řvát tak hlasitě jako on,
a proto ho všichni poslouchali a báli se ho.
Lev z toho měl radost, že když důstojně pochodoval
po savaně - tak se totiž říká africkým loukám - anebo
po lese, tak se mu všechna ostatní zvířata ustrašeně
vyhýbala nebo ho pokorně zdravila. Legrační bylo,
když ho zdravili paviáni, ti totiž zdraví tak, že se k němu
vždycky otočili zadkem. Lev se každou chvíli zastavil
a pyšně zařval, aby náhodou někdo nezapomněl,
jak hezky to umí. Jednou ráno si takhle vyšel na procházku
a znovu se chystal parádně zařvat, když tu uslyšel
z druhé strany lesa
straš rocházel pomalu lesem
a hledal soupeře, ale nikde ho neviděl - jenom pořád
slyšel to tvaní. Slyšela ho samozřejmě i ostatní zvířata
a - jak už to bývá - některá z toho měla radost,
že se objevil někdo jiný a asi mocnější, a jiná zvířata
měla naopak strach z neznámého bohatýra,
protože na toho svého lva už byla alespoň zvyklá.
Lev postupoval opatrně lesem a hledal, kde se objeví
nový protivník. Pořád šel za tím zvukem a najednou
došel až na kraj lesa a před ním se otevřel
prapodivný pohled.

Uviděl plochu bláta, štěrku a prachu, na které pracovala spousta lidí. Uprostřed té plochy pojížděl jakýsi podivný stroj na kolech a právě ten stroj vydával to hrozivé hlasité řvaní. Jednalo se o stavbu nové silnice a tím strojem byl obyčejný bagr, ale to lev nevěděl. Pomyslel si, že někde v tom pojíždějícím stroji bude asi ukrytý nějaký cizí lev a řve na celé okolí, aby mu nahnal strach.

Lev sklonil hlavu a statečně se vydal na staveniště, aby přepral obávaného protivníka. Když ho uviděli dělníci na stavbě, nechali všechno ležet, utíkali pryč a křičeli: **„Pomóóóóóóc! Lev!!!!“**

Lev si jich nevšímal. Kráčel pomalu k řvoucímu bagru a zuřivě vrčel. Věděl, že ho asi čeká těžký boj, ale byl rozhodnutý neprodat svou kůži lacino.

Nakonec ze staveništi utekli všichni ostatní dílníci a schovali se do různých úkrytů, jako na příklad do jámy s vápnem, do zásobníků s cementem anebo se zahrabali do hromady štirku. Jediný, kdo neutekl, byl bagrista. Ten seděl dál v kabině a normálně bagroval. Nebylo to proto, že by se lva nebál, ale protože o něm vůbec neviděl. Byl totiž otočený tak, že ho neviděl přicházet a jelikož měl na uších protihlukové chrániče, tak ani neslyšel volání o pomoc ani vrčení blížícího se lva. Bagrista byl malý a hubený mužiček - kabina bagru totiž byla malinká a nikdo vysoký by se tam nevešel. Lev se zastavil před bagrem a pochopil, že protivník se může ukrývat jedině za pootevřenými dvířky do kabiny. Protáhl se, ještě jednou zavržel a jedním mohutným skokem se dostal před dveře, které rozrazil úderem své svalnaté tlapy s již vytaženými ostrými drápy. V tu chvíli teprve bagrista lva uviděl, ale na útěk už bylo pozdě. Utéct se totiž dalo jedině dvířky a v nich teď právě stál lev. Bagrista se lekl, pustil tlačítka a pedály, což znamenalo, že se stroj zastavil a motor ztlchl. Teď bylo najednou úplně ticho a klid a bylo jenom slyšet, jak bagristovi drkotají zuby hrůzou. Jenomže lev, který byl předtím nachystaný k boji, se taky zarazil. Očekával vevnitř silného švoucího lva a zatím tam viděl malinkého mužička, který se klepal hrůzou a cvakal zubama. „Po..po..po..pomoc!“ šel bagrista prosebně, ale nikdo ho neslyšel, protože ze strachu koktal a skoro až šeptal. Bagrista proto začal oslovovat přímo lva před sebou: „Pro..pro..pro..prosím vás ne..ne..nechte mě žít!“ Lev pochopil, že bagrista nejen, že mu nechce ublížit, ale navíc, že se ho bojí. Pěšlo mu to najednou k smíchu a opravdu se začal takovým lvím způsobem smát: „Cho! Cho! Cho!“ Seskočil z bagru dolů a odcházel pryč. Byl to přece jen statečný lev a viděl, že bojovat se má jedině s protivníkem, který je silný a ne s nikým, kdo je slaboučký a bezbranný.

Ostatní dílníci se vyhrabali ze svých úkrytů a začali znovu pracovat jakoby nic - celí bílí od vápna, šedí od cementu a umazaní od štirku. Od té doby se lev a pracovníci na stavbě začali kamarádit. Lev se na ně chodil občas dívat, povzbuzoval je při práci a odháněl jim hyeny od beden se svačinami.

Dílníci mu za to dávali napít vody, občas přehodili nějaký ten salámeček a nikdy se s ním nechávali vyfotit. Začali mu říkat Florián, protože v den, kdy se poprvé objevil, měl zrovna svátek Florián.

Lev na své jméno docela slyšel a na návštěvy ke svým novým kamarádům chodil rád. Jenomže pak se jednou stalo, že přišel a nikoho tam nenašel. Silnice už byla postavena a dílníci odjeli zase na nějakou jinou stavbu. A na rozloučenou se lvem Floriánem

mu jeho kamarádi nechali u čerstvě postavené silnice bednu plnou těch nejlepších salámů.

